

Onder tranen naar Gods troon **(Psalm 22)**

*Liturgie zondagmorgen 1 september 2013
te Hardinxveld-Giessendam:*

Belijdenis van afhankelijkheid
Vredegroet van God (trinitarisch)
Lied 319
Lezing van Gods wet
Gezang 155:3,4
Gebed
Lezen/tekst: Psalm 22
Psalm 90:1
Verkondiging
Gezang 160
Dooptformulier 3
Filmpje 'zegen voor Liss'
Doopsbediening Liss van Houwelingen
Opwekking 518
Dankgebed en voorbeden
Inzameling van de gaven
Psalm 22:12,14
Zegen van God (Num.6)
Overhandiging doopkaart (door Fred Leendertse)
'De Heer is mijn herder' (Marcel en Lydia Zimmer)

Vanmorgen opnieuw een doopfeest hier in 'de bron'.

Vorige week werd Duuk gedoopt, vanmorgen Liss.

En jij zei het zelf ook, Bas: het mag echt een Halleluja-dienst zijn!

Want jullie zijn ontzettend dankbaar voor Liss.

God heeft alles weer zo goed gemaakt.

Jullie stralen ervan als ouders, zo merkte ik ook van-de-week.

Een Halleluja-dienst, zoiets zei Bas.

Nou, en dan kom ik aan met Psalm 22.

En met dat thema: onder tranen naar Gods troon.

Dat past dan toch totaal niet?

Dankbaarheid dat God zó goed is, èn helemaal niks merken van God...

Toch herkennen jullie er wel iets van, zo zei je.
Weeën die veel te vroeg begonnen, met alle zorg vandien...
Groei die sindsdien stil bleek te hebben gestaan...
Zodat Liss bij de geboorte maar 2 kg woog,
en meteen de couveuse in moest...
Daar hadden jullie niet bepaald op gerekend!

Maar ik denk ook nog even terug aan enkele jaren geleden.
Voordat jullie in verwachting waren van Súús.
Hoe intens verlangden jullie naar een kind.
Hoe moeilijk dat dat verlangen maar niet werd vervuld.

Daarmee ben je misschien nog niet helemaal
bij de heftige emoties van Psalm 22.
Maar het geeft wel aan
dat er bij kinderen van God soms heel wat tranen vloeien.

En Liss wordt gedoopt in het midden van een gemeente
waar we weten van veel meer verdriet:
chronische ziekte, levensbedreigende ziekten,
kinderen die sterven voordat ze geboren zijn, of vlak daarna;
en wat te denken van psychische nood die er in de gemeente is,
waarbij Psalm 22 ineens wel héél dichtbij komt!

Een dienst dus vol met Halleluja?
Ja, daar is zeker vanmorgen ook alle reden toe!
Zoals iemand heel treffend schreef:
God troont op onze lofzangen, niet op onze klaagzangen. (M.R.v/d Berg)
Maar de weg naar die lofzang, en naar die troon,
die is er vaak wel één van tranen.

*

[2]

Juist Psalm 22 legt ook een verbinding tussen die twee.

Het is een zin die vaak genoeg zelfstandig wordt gebruikt:

God troont op de lofzangen van Zijn volk.

Om aan te geven hoe belangrijk het is om God te eren,

om werk te maken van het zingen voor Hem.

Maar als je dan zou moeten bedenken waar die zin in de Bijbel voorkomt zou je toch niet denken dat dat uitgerekend in Psalm 22 is?

Een psalm waar God zo ver weg lijkt, en de lof op Hem daarmee ook.

Toch is de enige plek in de Bijbel die dat zó zegt:

God troont op de lofzangen van zijn volk...

uitgerekend deze psalm!

Belangrijk om dat te zien.

Want het bepaalt zó hoe je deze psalm leest.

Het lijkt een psalm waarin de dichter finaal onderuit gaat, en niet meer weet waar hij het zoeken moet.

God heeft hem in de steek gelaten,

en daar worstelt hij mee, daar kan hij maar niet over uit,

wat heb je nou aan God, waar is Hij als je hem echt nodig hebt?

Maar de dichter slaat juist eerst een paal in de grond, in vers 4:

“U bent de Heilige,

die op Israëls lofzangen troont.

Op u hebben onze voorouders vertrouwd;

zij hebben vertrouwd, en u verlost hen,

tot u geroepen en zij ontkwamen...”

Dáár ligt bij deze dichter het uitgangspunt.

In het drijfzand van zijn emoties en angsten

klampt hij zich daaraan vast:

U bent geweest en U zúlt wezen de zekerheid van allen die U vrezen.

Daarom kán het niet waar zijn wat hij nu allemaal ervaart.
Dat kán niet het laatste woord hebben.
U troont niet op de klaagzangen van uw volk, maar op de lofzangen.
U bent geen dictator die zijn volk tot bloedens toe kort houdt,
dát is niet hoe U bekend wilt staan, hoe U uw macht laat gelden.
Nee, U bent de Heilige, U bent echt radicaal anders.
Uw eer is het een volk te hebben
dat overloopt van dankbaarheid en lof
omdat U zo ontzettend goed bent,
wie op U vertrouwt komt nooit bedrogen uit.

Kijk, en nu dát voor hem als een paal boven water staat
stort Hij ook ongegeneerd zijn hart voor God uit:
HEER, doe er dan gauw wat aan, alstublieft,
ik trek dit echt niet langer,
er is niemand die mij helpt, ik ben volledig aangewezen op U,
ik ben zo ontzettend kwetsbaar,
kan niet meer op mijn benen blijven staan,
verga van de angst, nog even en ik ben er geweest,
daarom móet U nu echt ingrijpen!
Een hartstochtelijk appel op de HEER, die toch de Heilige is,
degene wiens eer het is dat zijn volk vol lof over Hem kan zijn.

Dat dit de teneur is van deze psalm
past ook helemaal bij deze dichter.
Want die dichter is David, de man naar Gods hart.
Die anders dan koning Saul zijn kracht niet zocht in zichzelf,
maar hoe hoog de nood ook was zijn vertrouwen stelde op God.

Een heel treffend voorbeeld daarvan is
de periode dat David door deze Saul achterna gezeten wordt.
Saul is door God afgewezen, en voelt aan dat God verder wil met David.

En dan ontstaat er een ware klopjacht die jaren duurt.
Waarbij Saul er niet voor terugschrikt
om mensen die David helpen, ook al zijn het priesters van God,
met hun hele familie standrechtelijk te laten executeren.
Waarbij ook volksgenoten die David helpt tegen de vijand
hem vervolgens doodleuk verlinken aan koning Saul.

Je leest dan op een gegeven moment dat Sauls zoon Jonathan,
met wie David een hele hechte vriendschap heeft opgebouwd,
hem op zijn vlucht voor Saul komt bemoedigen.
Hem aanspoort om op God te blijven vertrouwen,
en niet bang te zijn...
Dat ís David kennelijk wel!

Ja, de emoties lopen bij David zo hoog op
dat hij op het punt staat
een rijke volksgenoot voor wie hij veel heeft gedaan
maar die hem vervolgens als een nietswaardige behandelt
met al zijn personeel in één klap om te brengen.
Op het nippertje wordt hij hiervan weerhouden.
Maar dat geeft wel aan
hoe het er inmiddels psychisch met David voorstaat!

Vandaag of morgen val ik toch in de handen van Saul,
dat is wat David denkt.
En dat brengt hem er zelfs toe om zijn toevlucht te zoeken
bij de vijanden van het volk Israël.
Hij gaat hen ook actief helpen in de strijd.
Maar als hij op een kwade dag met zijn mannen weer terugkomt
in de stad die hij van die vijanden toegewezen had gekregen
blijkt die stad door weer andere vijanden te zijn verbrand
en alle vrouwen en kinderen als gevangenen weggevoerd...

Nou, dán breekt er dus echt iets, bij de volgelingen van David.
 Zijn mannen, staat er dan, beginnen luidkeels te jammeren,
 tot ze geen kracht meer hebben om te huilen.
 Voor David zelf zal dit niet veel anders zijn geweest...
 Zeker als zijn mannen dan zó verbitterd zijn over dit verlies
 dat ze zich massaal tegen David keren,
 en hem dreigen te stenigen.

Maar dan staat er in de Bijbel een veelzeggend zinnetje:
 David sterkte zich in de HEER, zijn God. (1 Sam.30,6, vert.NGB-51)

Ja? Probeer je dat voor te stellen:

David die zo jaar in jaar uit door de mangel is gehaald,
 als een hond opgejaagd, van hot naar her,
 voortdurend de hete adem van Saul en zijn leger in de nek...
 En nu keren ook Davids eigen mensen zich tegen hem...
 "David sterkte zich in de HEER, zijn God" –
 dat is dan écht wel wat meer dan: HEER, wilt U mij helpen!
 Nee, David zou dan zomaar deze Psalm 22 kunnen hebben gedicht:
 HEER, U móet mij nu echt helpen,
 want niet alleen mijn mannen hebben geen enkele kracht meer,
 ook mijn eigen kracht is – vers 16 – droog als een potscherf,
 de angst slaat mij nu echt om het hart,
 nog even en ik ben er gewoon geweest,
 met deze woeste bende om mij heen!

Zo zie je dat bij David trouwens steeds heen en weer gaan.
 Vaak genoeg bijna radeloos,
 twijfelend of het ooit nog wel goed komt...
 en dan vervolgens ook iedere keer weer dat vertrouwen in God:
 De HEER zal mijn leven sparen,
 Hij zal mij redden uit alle nood. (1 Sam.26:24)

Maar wat een gevecht is het, ja wordt het meer en meer.
Je vertrouwen op God stellen, het is bepaald geen mooiweergeloof
maar iets waar ten diepste de duivel zelf je voortdurend op de hielen zit
en er alles aan doet om juist zo'n gelovige als David te verslinden.

Tot dus tegen het eind van die periode van vervolging door Saul
niet alleen diens leger als roofzuchtige, brullende leeuwen
hun muil naar hem opensperren (Ps.22:13-14)
maar ook dat allegaartje aan volgelingen van David
als een woeste bende hem insluit,
en het voelt alsof zijn handen en voeten al door hen zijn doorboord,
zijn kleren al onder hen worden verdeeld
oftewel: zijn lot lijkt nu toch definitief bezegeld.

En ja, dan sterkt David zich in de HEER, zijn God,
maar dat gaat dan wel op de manier van:
mijn God, mijn God, waarom hebt u mij verláten?
Vers 20 inderdaad: HEER, mijn sterkte...
maar nu moet U mij echt héél snel komen helpen
anders hóeft het niet meer!

God troont niet op onze klaagzangen, maar op onze lofzangen.
Juist dáárom klampt David Hem aan, met alles wat hij in zich heeft.

*

[3]

Kijk, maar juist dát zorgt er dan dus ook voor
dat er ineens een gigantische omslag komt in deze psalm.
Vanaf vers 23 is de stemming bij David compleet omgeslagen:
Ik zal uw naam bekendmaken, u lóven in de kring van mijn volk –
Nu wordt het toch ineens een Halleluja-psalm!

Hoe kan dit?

Wat is hier gebeurd?

Hebben wij iets gemist...

Is er opeens, totaal onverwacht, hulp komen opdagen voor David?

Nee, tenminste: dat hoeft helemaal niet.

Het lijkt er eerder op dat niet de omstandigheden veranderd zijn, maar David zelf.

Juist doordat hij die paal in de grond had geslagen:

God troont niet op onze klaagzangen, maar op onze lofzangen...

Juist daardoor brengt Gods Geest hem al worstelend zover dat ineens de hoop doorbreekt,

als de blauwe lucht aan een verder sombere en donkere hemel.

Natúúrlijk geeft God antwoord, vers 22c, dat kan niet missen.

I have a dream!

Ik zie het vóór me hoe ik u weer zal loven temidden van mijn volk,
ja ik zie een heel volk vóór me

die straks samen met mij aan de maaltijd zit

en dankbaar geniet van het goede wat U geeft,

ja overal, tot aan de einden der aarde, zullen mensen zich tot Hem keren
en een hele nieuwe generatie zal vol zijn van God
omdat Hij heeft ingegrepen, eens en voorgoed.

Zo'n omslag, dat is niet minder dan een ingrijpen van hogerhand.

Anders kun je het je gewoon niet voorstellen:

zó ten einde raad, en vervolgens zó je weten te sterken in God.

Dit is niet minder dan het evangelie,

verrassend goed nieuws, ongedacht goed nieuws,

waardoor je weer hoop krijgt, perspectief,

ja waardoor je leven 180 graden wordt omgekeerd.

Ja, hier zie je nu wat je hebt aan je doop.

De doop, hét teken dat God zelf zich aan jou verbindt.

“Ik sluit een verbond met jou en met je nakomelingen,” zegt Hij,

“met alle komende generaties,

een eeuwigdurend verbond:

ik zal jouw God zijn... en die van je nakomelingen!” (Gen.17:7)

Dat is die paal in de grond,

echt het fundament onder je leven.

Waar je op mag gaan staan,

en wat het houdt –

ook al zink je voor je gevoel soms weg

in een put zonder bodem:

God, U bent mijn God,

en ik vertrouw op U en zal niet wankelen. (Opw.717)

Zo is God voor jou,

maar zo was Hij er dus ook voor al die generaties vóór jou.

Inderdaad: God troont op de lofzangen van zijn volk, vers 4.

Want dat betekent niets minder dan dit, zegt vers 5:

Op u hebben onze voorouders vertrouwd;

zij hebben vertrouwd en u verlost hen,

tot u geroepen en zij ontkwamen,

op u vertrouwd en zij kwamen nooit bedrogen uit.

Lofzangen zeggen dus maar niet iets

over datgene wat jij nu vandáág ervaart.

Misschien ervaar je wel helemaal niets van God!

Toch zijn er elke zondag weer die lofzangen, van de gemeente.

Waar in je mag optrekken

aan wat vorige generaties van God hebben gemerkt:

ook zij hebben het soms zwaar te verduren gehad,

maar altijd weer kwam God hen te hulp.

Realiseer je ook het wonder dat jij er überhaupt bent.

Kijk naar Liss: wat een mooi minimensje.

Ze is nog erg klein, ze was ook te vroeg geboren
en daarom is het goed dat ze veel en dicht bij Marianne is,
veilig en warm rustend aan haar hart.

Maar kijk zo niet alleen naar Liss, maar besef, net als David in vs 10:
zo veilig en vertrouwd, zo onafscheidelijk, ben *ik* verbonden aan *God*.

Ik zou er helemaal nooit zijn geweest zonder Hem.

Wat een boodschap: misschien voel ik er helemaal niks van,
maar mijn leven laat zich gewoonweg niet *dénken* zonder God!

Als je *zó* net als David steeds weer je houvast zoekt
niet in je omstandigheden
maar in je God, aan wie je je bestaan te danken hebt,
ja die zich al dubbel en dwars bewezen heeft
aan al die generaties *vóór* jou...
dan *kóm* je dichter bij Gods troon,
ook al is het door heel veel tranen heen.

*

[4]

Misschien klinkt dit toch nog wat te mooi.

Heb jij zoiets van: "Ik zou willen dat het zo werkte..."

Maar bij mij breekt die blauwe lucht nog *helemaál* niet door...

En ik klamp me toch ook echt vast aan God.

Schreeuw het uit, soms ook middenin de nacht,
maar ik vind maar geen rust..." (vers 3)

Ik heb dat zelf ook ervaren, afgelopen winter.

Verschrikkelijk is dat. Uitzichtloos.

Zo zelfs dat je op een gegeven moment maar met bidden stopt.

Wat mij toen hielp, was dat er anderen waren die mij lieten weten, en lieten merken, dat God er nog steeds was. Die in hun eigen liefdevolle houding, in hun eigen trouw, als God voor mij waren.

En wat ook belangrijk was:

ik ontdekte dat ik het eigenlijk toch zelf probeerde af te dwingen; als ik maar hard genoeg bleef roepen tot God, dan zou er vanzelf een moment komen dat de angst minder zou worden, en dat ik tot rust kwam.

Maar het punt bij David is juist dat hij zegt:

God zál antwoorden, hoe dan ook, wie op Hem vertrouwden, kwamen nog nooit bedrogen uit.

Daarom: *Stil, mijn ziel, wees stil*

en wees niet bang

voor de onzekerheid van morgen.

God omgeeft je steeds;

Hij is erbij

in je beproevingen en zorgen. (Opw.717)

Je hoeft je niet al biddend óp te werken naar die rust, nee, het mag echt je uitgangspunt zijn:

ik wórd gedragen, hoe dan ook,

al zo van de moederschoot af bent u mijn God!

Je hulpkreet mag je uitschreeuwen naar Hem,

maar adem vervolgens Zijn belofte van trouw maar heel diep in.

Des te meer ook omdat van jouw noodkreet de echo klinkt vanuit de hof van Getsémané, en vanaf het kruis op Golgotha.

Dat hele diepe, dat hele intense van deze Psalm 22 –

exact dat welt op uit de ziel van Gods eigen Zoon:

mijn God, mijn God, waarom hebt U mij verlaten?

En vervolgens herken je het één na het ander uit deze psalm in Hem.

De voorbijgangers keken hoofdschudden toe
hoe Jezus aan het kruis geslagen werd. (Matt.27:39)

Allen die Hem daar zagen hangen, bespotten Hem:

“Hij heeft zijn vertrouwen in God gesteld,
laat die hem nu dan redden,
hij was hem toch goedgezind?” (Matt.27:43)

Psalm 22:17c: Zij hebben zijn handen en voeten doorboord.

Vers 19: zij verdeelden zijn kleren onder elkaar... (Joh.19:24)

Als je dat ziet, kun je er niet meer omheen:

God staat niet op afstand, als je zó lijdt,
maar in Jezus heeft Hij dit zelf ondergaan!

Alles wat Psalm 22 beschrijft.

Dus ook alle angsten, alle verschrikkingen...

En Hij doorstond het, zegt de Bijbel,
vanwege de vreugde die vóór Hem lag. (Hebr.12:2)

Welke vreugde?

Wel, al lijdend zag Hij het vóór zich – net als David in Psalm 22 –
hoe er straks een lofzang zou opklinken in de gemeente van God,
hoe er een avondmaalstafel zou worden aangericht, vers 27,
om Hem te gedenken, vers 28:

hoe door Zijn helse angst en pijn
wij van de angst van de hel werden verlost!

Kijk maar naar Hem, dan kom je tot rust, al is het maar voor heel even.

Maar iedere keer opnieuw breekt de hemel een klein stukje open.

Mensen om je heen beseffen maar half wat jij doormaakt.

Jezus alleen weet het exact.

Hij werd door God verlaten,

opdat wij nooit meer door Hem verlaten zouden worden.

En iedere keer wanneer jij nu onder tranen op weg gaat naar Gods troon vind je daar dankzij Jezus barmhartigheid en genade, zegt de Bijbel.

Ja, God troont nu eens te meer op onze lofzangen omdat het de troon is van de Genadige. (Hebr.4:16)

Denk nooit meer dat God jou niet meer moet.

Dat jij het bij Hem hebt verbruid.

Die straf is al gedragen

toen de machten van de hel als brullende leeuwen hun muil opensperden om Jezus daar in die hel te ontvangen, in onze plaats.

Schreeuw het uit naar God, maar adem vervolgens Zijn liefde weer in:

“God, U bent mijn God

en ik vertrouw op U en zal niet wankelen.

Vredevorst, vernieuw een vaste geest binnenin mij,

die rust in U alleen.”

*

[5]

Vanmorgen hebben we opnieuw een doopfeest hier in 'de bron'.

Vorige week werd Duuk gedoopt, vanmorgen Liss.

Alle reden om God te loven!

Maar dan juist omdat we hebben gezien, met Psalm 22 mee:

Gods beloften geven je houvast voor léven.

Wat er ook gebeurt, hoe diep je soms ook moet gaan.

Ja, het leven – ergens is het een voortdurend sterven...

steeds weer zul je merken hoe alles getekend is door de dood.

Maar steeds weer kun je je dan tegelijk optrekken aan het feit

dat jijzélf getekend bent door het leven.

Ook Liss mogen jullie daarom steeds weer de weg wijzen naar Gods troon.

Door tranen heen mag ze zo steeds weer worden getroost.

Getroost door Gods beloften!

Als gemeente bereiden we ons ook weer voor op het avondmaal.
Hoe gaan we dat doen, komende week?
Zomaar heeft dat voor ons iets heel zwaars:
al je zonden overdenken, en beseffen dat je niet kunt zonder Gods Zoon.
Maar bij de zelfbeproeving hoort tégelijk deze vraag:
of je ook Gods vaste beloften gelooft
dat al je zonden je werkelijk vergeven zijn
alleen om het lijden en sterven van Christus!

Er is alle reden voor een feest,
niet alleen vandaag met de doop van Liss
maar ook volgende week met de viering van het avondmaal.
Feest in de geest van dat tweede deel van Psalm 22.
Dat we de beker opheffen om God te loven en te danken, vers 27:
voor altijd mogen wij leven,
beter nog: wij zullen weer her-leven, doordat Gods genade ons geneest.

Aan ons om hier nu echt van te gaan genieten.
De liefde te proeven van zijn God die nu zonder enige twijfel onze God is.
Van zijn Vader, die nu zonder enige twijfel onze Vader is.
Zullen we dat zingen, en het ons zo heel persoonlijk eigen maken:
groot is Uw trouw, *mijn* God en *mijn* Vader.
Amen.